

Star
Stable

Soul Riders

Vier magische verhalen

Helena Dahlgren

Illustraties: Marie Beschorner

Vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

kluitman

Soul Riders

Het eiland van de paarden
De legende ontwaakt
De duisternis valt
Vier magische verhalen

Wil je op de hoogte blijven van nieuws over de Kluitman-paardenboeken?
Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283/W072101
Bisac JUV002130 / JUV037000
© MMXXI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
© MMXIX Star Stable Entertainment AB
Tekst: Helena Dahlgren
Illustraties: Marie Beschorner
Licensed by Star Stable Entertainment AB
All rights reserved
First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden
Published in the Dutch language by arrangement with Ferly.
Oorspronkelijke titel: *Star Stable. Fyra berättelser från Jorvik*
Nederlandse vertaling en bewerking: Gertrud Jetten
Vertaling gedicht p. 7: Lammie Post-Oostenbrink
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

*Op weg naar huis door de schemering
Op weg naar huis door de nacht
De duisternis valt, haast je nu
Het is tijd om te gaan slapen*

*Vlij je wang tegen de mijne
Kijk omhoog naar de hemel*

*Zie je de sterren, o zo helder?
Zie je de zon, o zo warm?
Zie je de maan, o zo wijs?
Zie je het weerlicht, o zo sterk?*

Zie je de hoop ontwaken?

*Zonnester, zonnestraal,
Alles zal van jou zijn
Maanzuster, weerlichtmeisje
Alles zal van jou zijn*

Wiegeliedje – Helena Dahlgren

LISA

Blauwe klokjes in Texas

Totdat je beter weet, zou je geloven dat vreselijke dingen alleen iemand anders overkomen. Toch houd je soms je adem in. En als je bijgelovig bent, kan het zijn dat je je vingers kruist, zwarte katten mijdt en oppast dat je geen spiegels breekt. Vervolgens adem je weer opgelucht uit. We ademen allemaal wel eens opgelucht uit. Iedereen doet dat. Ruim zeven miljard mensen!

Maar vreselijke dingen gebeuren nu eenmaal. Ze gebeuren de hele tijd. En ze kunnen jou ook overkomen.

Als ze gebeuren, is het leven nooit meer hetzelfde. Ik weet dat, want mij is ook iets vreselijks overkomen.

Ik hoor Alex' stem aan de andere kant van de muur. Ik hoor Linda haar paard Meteor borstelen, Meteors onophoudelijke kauwen. Iets verder weg hoor ik een ander paard rusteloos op de vloer stampen. Alles heeft een melodie, ook de stal. Inmiddels ken ik die van de stal van buiten.

Ik hoor hier, samen met Starshine, in zijn box. Starshine is het paard dat op de een of andere manier van mij werd, ook al had ik gezworen dat ik nooit meer zou rijden. Ik kreeg een nieuwe kans. Ik weet het, ik weet het, het klinkt dramatisch, maar zo voelt het wel.

Dit is thuis. Dat is echt zo. Toch voel ik me vandaag ver weg. En ik weet niet hoe ik ooit weer naar het gewone leven kan terugkeren.

‘Ik ga vandaag alleen rijden,’ roep ik naar Linda en Alex. ‘Oké!’ roept Alex opgewekt terug, terwijl Linda en zij verdergaan met de verzorging van hun paarden.

Als ik de staldeur openschuif, komt Herman net aanlopen. Hij heeft een klein meisje bij zich. Ik denk dat ik haar al eens eerder hier heb gezien, maar ik weet het niet zeker. Ze kijkt me niet aan als we elkaar groeten.

‘Dit is Stella,’ zegt Herman. ‘Aanstormend talent van de Jorvik Stallen.’ Hij richt zich tot het meisje: ‘En dit zijn Lisa en Starshine.’

Stella glimlacht voorzichtig, terwijl haar blik over me heen glijdt, maar zegt nog steeds niets.

Als ik zie hoe ze beweegt, krimpt mijn hart in elkaar. Zo langzaam en o, zo voorzichtig. Het is alsof ze op glas loopt. Alsof de

wereld elk moment kan breken. Misschien is haar wereld al gebroken, denk ik.

Ik glimlach naar Stella, hopelijk op een bemoedigende manier. Ze kijkt naar de grond en staart naar een lange strohalm die daar ligt.

Starshine zet een stap naar voren en schudt zijn hoofd. Stella kijkt in zijn ogen.

‘Wil je hem gedag zeggen?’ vraag ik.

Ze knikt. Haar lichaam staat strakgespannen. Voorzichtig schuifelt ze dichterbij en gaat naast me staan. Als Starshine zijn grote, zware hoofd laat zakken, is het net alsof haar hele wezen ontspant. Ik kan zien hoe de warmte door haar heen vloeit. Ze lacht als Starshine aan haar handpalm ruikt.

‘Waarschijnlijk denkt hij dat je iets lekkers voor hem hebt,’ zeg ik. Ondertussen voel ik hoe mijn hart weer in elkaar krimpt. In mij begint een herinnering om zich heen te slaan die naar buiten wil. Het is een akelige herinnering, dus ik probeer hem meestal weg te stoppen. Ik voel een golf van pijn over me heen spoelen als hij bovenkomt. Ik kan hem – wil hem – niet meer wegstoppen.

Herman zegt iets. Stella loopt achter hem aan naar de box aan de overkant. Alles klinkt ver weg.

In mijn hoofd fluistert een stem. Ik heb die stem al lang niet meer gehoord. Ik kan mezelf niet beschermen, kan hem niet buitensluiten. Hij is al in mij, helder als een klok. *'Isa,'* roept de stem. *'Kom op, Isa, laten we gaan rijden!'* Ik krimp in elkaar. De stem is zo dichtbij en klinkt zo echt... maar ik weet dat hij alleen in mijn hoofd bestaat. Starshine en ik lopen door de open staldeuren. Het geklepper van zijn hoeven weerkaatst op de harde vloer. Het klinkt verwachtingsvol. 'Kom op, grote jongen,' zeg ik. 'Laten we samen buiten gaan rijden.'

Al gauw zijn we op weg naar het bos. Ik adem de zoete geur in van smeltend ijs, zonlicht en klein hoefblad. Het wordt nu echt voorjaar, maar de lucht is nog steeds fris. We draven zo snel dat de ijzige wind in mijn wangen bijt. Ik ben niet warm genoeg aangekleed. Zodra we in de schaduw van de bomen zijn, begin ik te huiveren.

Het geeft niet. Ik wil niet terug naar de stal. Ik moet alleen zijn. Deze rit is voor Starshine en mij. Maar we zijn niet alleen. Er is nog iemand anders in het bos. Ik draag haar altijd in mijn hart, net zoals je het gewicht van je

eigen lichaam van nature draagt. Maar vandaag is mijn hart zwaarder dan anders. Terwijl de vogels kwetteren en de zon helder en fel schijnt, weet ik met elke vezel van mijn lichaam dat er iets vreselijks is gebeurd. Het aller-afschuwelijkste wat had kunnen gebeuren.

In deze tijd van het jaar heb ik het gevoel dat het zich allemaal opnieuw afspeelt. Alle herinneringen en gevoelens bloeien samen met de voorjaarsbloemen. En alles komt weer terug.

Neem die greppel nou. Ik zou kunnen zweren dat hij gisteren nog leeg was, maar nu staat hij vol met blauwe klokjes. Onder de deken van blauwe bloemblaadjes is het droge voorjaarsgras nog nauwelijks zichtbaar. Ik kom uit Texas en daar bloeit in het voorjaar een speciaal soort blauwe klokjes. Dat waren de lievelingsbloemen van mijn moeder. Die dag – de laatste dag – waren ze overal. Ze streken langs de hoeven van onze paarden, terwijl we voor de laatste keer over de vlakke galopperden. In mijn hoofd klinkt haar stem levens-echt.

'Kom op, Isa,' lacht mijn moeder. *'Wie het eerst boven op de heuvel is!'*

Dwars door tijd en ruimte hoor ik hoe mijn moeder een teken geeft. En voordat ik het weet, springt mijn pony aan in galop. De bloemen naast het pad worden smalle blauwe vegen en plotseling ben ik niet meer Lisa. Ik ben Isa en mijn benen bungelen tegen de buik van mijn pony Smoky. Ik weet dat ik te groot voor hem ben, dat dit voorjaar ons laatste voorjaar samen is. Mijn ouders hadden het er pas nog over dat er bij de stal vlakbij een geschikte, grotere pony staat. Als ik daaraan denk, gaat er een golf van opwinding door me heen. Tegelijkertijd voel ik me verdrietig. Ik kijk naar mijn benen. Het is duidelijk dat ik te groot voor hem ben. Dit is het einde van een tijdperk. Het einde van Isa en Smoky.

Ik hoor weer haar stem. Ver weg, deze keer. *'Slak!'* roept ze. *'Kom op!'* Mijn moeders lach klinkt als een parelketting. Ze is al halverwege de heuvel. Typisch mijn moeder.

Ik drijf Smoky aan en hij spurt ervandoor. Zijn hoeven denderen over de grond, die helderblauw is door de bloemen. Mijn moeder gaat nog sneller. Het lijkt of zij en Duchess de heuvel op vliegen. Ik hoor haar *'Woehoe!'* schreeuwen en drijf Smoky nog eens extra aan. Nu lijkt het net alsof we vleugels hebben. De zon is zo fel dat hij me verblindt, maar dat kan me niks schelen.

Een paar seconden later ben ik terug in het nu, terug bij een zon die dwars door me heen schijnt. Ik zie niets. Waar ben ik – en wie ben ik? Lisa of Isa? Mijn handen tasten naar Starshine. Ik voel zijn manen, ze zijn borstelig, maar ik zie nog steeds niets behalve de enorme brandende zon die op de een of andere manier te groot lijkt, te fel – te veel. Ik maak een geluid, een gedempte schreeuw. Hij spat uiteen voordat ik zelfs maar begrijp waar het geluid vandaan komt, voordat ik beseft dat ik het maakte.

Starshine komt slappend tot stilstand. Zijn oren zijn naar achteren gericht, naar mij. Ik kijk verwilderd rond en adem zwaar. Mijn hart klopt zo snel dat het bijna het geluid van de vogels overstemt. Waarom ben ik opeens zo bang? De gedachte schiet door me heen, voordat ik het zie. Echt zie. Het was niet de zon waardoor ik me zo voelde. Nee, het was iets anders. Een eindje verderop ligt een groot, scherp rotsblok. Het glinstert in de zon.

'Wij blijven uit de buurt van rotsblokken,' zeg ik tegen Starshine. Hij hinnikt zijn antwoord. De zon straalt op onze ruggen.

Als ik me omdraai naar de zon, zie ik een vrouw met donker haar op een bont paard. Ze komt snel dichterbij. Sneller en sneller galoppeert het paard. Even later hebben ze ons ingehaald en vliegt ze ons voorbij.

‘Kijk uit voor het rotsblok,’ roep ik, maar ze hoort me niet. Ze galoppeert hard door. Een windvlaag brengt tranen in mijn ogen. De tranen blijven maar stromen. Ik doe mijn mond open, maar er komt geen geluid uit.

Kijk uit voor het rotsblok, mam.

Even later is de ruiters verdwenen. Misschien was ze er wel nooit... Ik ben alleen in een oorverdovende stilte.

Plotseling is mijn lichaam het lichaam van een kind, vertrouwd en vreemd tegelijk. Mijn benen bungelen tegen Smoky's bezwete buik aan. We zijn nu vlak bij de boerderij – achter het veld met blauwe bloemen zie ik de omtrek van ons huis. We zijn er zo, denk ik. Papa is er. We krijgen hulp.

Maar Isa weet niet dat het al te laat is. Dat ze binnen twee weken bij de kist van haar moeder zal staan met een bosje blauwe klokjes uit Texas.

Starshine briest en haalt me terug uit mijn herinneringen. Ik ben weer in het nu. Hij stapt langzaam en voorzichtig verder. Ik probeer de tranen in mijn ogen weg te knippen. In het bos zie ik geen wilde bloemen, alleen dennen en douglassparren, en de tranen blijven stromen.

‘Het rotsblok, mam,’ fluister ik als ik tegen Starshines manen leun. ‘Waarom zag je het rotsblok niet?’

Mijn hoofd zit vol met geluiden en beelden. Ik kan ze niet stoppen. Mijn eigen griezelfilm blijft zich maar herhalen, keer op keer. Het einde is altijd hetzelfde: we zijn in

het ziekenhuis en ik houd mijn vaders hand vast. Hij draagt nog steeds zijn barbecueschort. Ik vraag hem waar Smoky en Duchess zijn. ‘Thuis, op stal,’ antwoordt mijn vader. Daarna vraag ik nooit meer naar ze.

Vanaf dat moment was ik geen Isa meer. Nooit meer. Nu ben ik gewoon Lisa. En ik zal nooit meer met mijn moeder door de blauwe klokjes galopperen.

Starshine brengt zijn hoofd omlaag en hinnikt. Het lijkt erop dat iets zijn aandacht heeft getrokken. Ik droog mijn tranen, ga in de beugels staan en probeer te ontdekken waar hij naar kijkt. Boven het mos zie ik de eerste tere berkenblaadjes. Ze doen me altijd denken aan muizenootjes. De blauwe klokjes zijn verdwenen. Daar hoor ik iets. Jammert er iemand? Ja. Iets maakt een zacht, piepend geluid. Kan het een gewond dier zijn?

Ik stap af en houd de teugels stevig vast. Starshine stapt zo snel dat ik hem nauwelijks kan bijhouden. Hij gaat van het pad af en trekt me dieper het bos in. We laten de zon achter ons; in de schaduw is het koud. Zo koud dat het wel winter lijkt. Boven ons krast een kraai. We zijn nu op een heel smal paadje, dat alleen door dieren gebruikt wordt. Er schiet een rare gedachte door me heen: verboden voor mensen.

Onder mijn rijlaarzen breekt een tak. Er fladdert iets en dan hoor ik opnieuw iemand jammeren. Ik kijk en houd mijn adem in.

Voor me ligt een zwart veulen, moederziel alleen! Zijn benen zijn absurd lang en slungelig, en zijn vacht zit helemaal in de war. Ik laat me op mijn hurken zakken zodat ik hem niet bang maak. Voorzichtig steek ik mijn hand uit.

Hij lijkt precies op Starshine toen hij nog een veulen was. Dat weet ik omdat Herman me ooit een foto heeft laten zien. Het enige verschil is dat dit veulen grijze manen heeft en geen blauwe, zoals Starshine. Het veulen hinnikt zwak. Het geluid snijdt dwars door mijn ziel. Ik leg mijn hand op zijn vacht en voel zijn hart als een gek tekeergaan. Zijn lange, onhandige benen bewegen zenuwachtig in de lucht.

‘Rustig maar,’ zeg ik en ik aai hem voorzichtig. Hij is net zo zacht als de knuffels waar ik mee sliep toen ik klein was. Onder zijn zachte vacht is hij ijskoud. Hij haalt zwaar adem en zijn ogen flikkeren.

‘Schatje toch...’ Mijn stem breekt bijna. ‘Waar is je moeder, kleintje?’

Heel voorzichtig aai ik hem over zijn hals. Ik voel hem trillen. Zijn ogen zijn halfopen en hij ziet er lichtelijk verdwaasd uit. Ik doe mijn ogen dicht. Wat zou er gebeurd zijn als wij hem niet gevonden hadden? Als we een andere

weg hadden genomen? Hij had het niet veel langer gered. Nog een paar uur misschien. Of maar een paar minuten...

Het veulen is uitgeput, koud en uitgedroogd, maar nu zijn wij er. Ik moet hem redden. Het mag niet te laat zijn. Deze keer niet!

‘Waar is je moeder?’ vraag ik opnieuw. In mijn keel zit een brok. Ik kijk in zijn ogen en zie mezelf. Ik denk aan de vreselijke paardenvallen die ik heb zien liggen op het eiland. Ze zijn hard en roestig, en lijken op oude folterinstrumenten. Zou zijn moeder in zo’n val zitten? In mijn maag groeit een ijskoude klomp.

‘Ik heb ook geen moeder meer,’ fluister ik zacht als ik over zijn hals aai. Mijn tranen vallen zout en warm op de pluizig zachte vacht. Ik huil zo hard dat ik begin te trillen. Ik huil voor mezelf en voor het veulen. Voor iedereen die geen moeder meer heeft. Ik huil totdat ik helemaal uitgeput ben, totdat ik zo leeg en koud ben als het bos om ons heen.

Starshine laat zijn hoofd zakken. Naast het veulen lijkt hij wel een reus. Behoedzaam ruikt hij aan het piepkleine paard.

Ik aai het veulen over zijn snoet en voel zijn warme adem als hij Starshines begroeting beantwoordt. Heel even raken hun neuzen elkaar, dan doet Starshine een stap naar achteren en kijkt me aan. In zijn ogen zie ik iets griezelig smekends, alsof hij me iets wil vertellen.

Er komt een lied naar boven. Ik voel de omtrek omdat al mijn liedjes een bepaalde vorm en kleur hebben. Dit lied is zwart met roze strepen.

Starshines blik wordt mijn kompas, zoals al zo vaak is gebeurd. Ik kijk in zijn ogen en zie wat ik moet doen. De muziek klinkt luider, resoneert door mijn lichaam en wordt sterker en sterker.

Ik veeg mijn tranen weg en begin te zingen. Mijn stem kringelt omhoog in de koele voorjaarslucht en vermengt zich met de geur van mos en de eerste bloemen in het bos.

Door mijn lied kan ik zieken en gewonden genezen. Ik heb dat ontdekt toen Starshine zijn been gebroken gehad, de eerste keer dat we samen in het bos waren. Nu zing ik voor het veulen en zijn moeder. Ik zing over verdriet en spijt, over een te vroeg afscheid. Ik zing voor de blauwe klokjes en de stralende voorjaarszon. Terwijl ik zing, voel ik hoe de warmte zich verspreidt door mijn handen, die ik voorzichtig op het veulen leg. Mijn magie – de Lisa-magie – bestaat uit glinsterende tonen die langzaam uit me vloeien, als honing. Na een tijdje houdt het veulen op met trillen.

Ik aai hem en lach van oor tot oor als hij opstaat. Mijn hart smelt als hij zacht naar me hinnikt.

‘Kom hier,’ fluister ik. ‘Je kunt me vertrouwen. Ik zal je geen kwaad doen.’

Heel even boren zijn ogen zich in die van mij. Het is alsof de tijd stilstaat. Zijn ogen zijn net zo blauw als die van Starshine en ook al kan hij niet ouder zijn dan een week, hij heeft een hele wijze blik. Als onze ogen elkaar ontmoeten, zie ik pijn en verdriet, maar ook troost. Ik zie mezelf als kind en nu, op dit moment. Het is moeilijk uit te leggen, maar even zie ik alles.

Ik zie ook mijn moeder. Ze is zo helder en duidelijk, zelfs hier, in een koud bos in Jorvik, letterlijk duizenden kilometers verwijderd van ons huis in Texas. Ik kan haar bijna zien tussen de ontluikende voorjaarsbloemen. In mijn hoofd leunt ze achterover en lacht om iets wat ik zei. Ik was altijd dol op mijn moeders lach. Hij was luid en onstuimig, te veel, net zoals zijzelf was. Als er iets is wat ik wil leren van mijn moeder dan is het wel niet bang te zijn om te veel te zijn. Soms is te veel precies goed.

Ik zie er van buiten misschien kalm uit, maar van binnen zit een hele zee aan emoties. En dat is prima. Ik zal nooit kalm en koel zijn en ik zal nooit perfect zijn. Ik zal altijd heen en weer geslingerd worden tussen Texas en Jorvik,

tussen muziek en paarden, tussen gevoelens die zo groot en overweldigend zijn dat ik niet weet wat ik met ze aan moet.

Elke dag lijkt ik meer op mijn moeder. Mijn vader zegt dat de hele tijd.

Iets zachts en warm raakt heel even mijn knie aan. Het is het veulen dat plotseling besloten heeft om zijn hoofd tegen me aan te leggen. Ik krab zijn oren, sluit mijn ogen en glimlach. De boomtoppen bewegen heen en weer in de wind, wat me doet beseffen dat het voorjaar pril en grillig is. Morgen kan het weer sneeuwen – maar ik denk niet dat dat zal gebeuren. Iets vertelt me dat het voorjaar blijft. Net als het veulen.

Ik sta op. Mijn broek zit helemaal onder de modder. Ik weet niet hoelang ik bezig ben geweest, maar één ding weet ik zeker.

Het is tijd om naar huis te gaan.

Het veulen draaft achter ons aan naar de stal.

Stella gluurde naar buiten vanuit de staldeuren. Als ze ons drieën ziet aankomen, worden haar ogen groot van verbazing. Ze loopt naar het veulen toe en staart er ongeloofig naar. ‘Ben jij...?’ fluistert ze.

Dit is de eerste keer dat ik haar hoor praten, beseft ik.

Het veulen loopt wiebelig naar Stella toe en legt zijn snoet in haar handpalm. Zo staan ze volkomen stil, totdat Herman eraan komt. Zijn ogen zijn net zo groot van

verbazing als die van Stella en als hij naar haar kijkt, grijnst hij van oor tot oor.

‘Het is alweer een tijd geleden dat een Sterras iemand van Jorvik Stallen heeft uitgekozen,’ begint hij te vertellen. ‘Maar vandaag is dat weer gebeurd! Jij bent nu zijn mens, Stella. Hij zal je overal volgen.’

Stella begint aarzelend over het erf te lopen. Het veulen volgt haar zonder een moment te twifelen. Stella draait zich om en hun ogen houden elkaar vast.

De band tussen hen is zo sterk dat ik zou kunnen zweren dat hij naar me toe straalt. Plotseling wil ik weer gaan zingen.

‘Wauw!’ roept Stella.

Samen met Starshine sta ik naar ze te kijken. Mijn binnenste is warm en tintelt. Mijn ogen zoeken die van Stella en heel even kruisen onze blikken elkaar. Nu heb je je eigen Starshine, denk ik. Nu hoef je je nooit meer alleen te voelen.

Alex en Linda komen tevoorschijn. Als ze het veulen zien, roepen ze tegelijkertijd ‘Ahhh!’.

‘Hoe zullen we hem noemen?’ vraagt Linda aan Stella.

Stella draait zich naar mij toe. ‘Ik wil dat jij hem een naam geeft, Lisa.’

Ik denk er even over na. Dan zie ik mijn moeder weer en ik ruik de geur van wilde bloemen en voel de hete zon op mijn gezicht.

‘Texas,’ zeg ik. ‘Hij heet Texas.’

ANNE

Onder de middernachtzon

De zon is overal. Mijn hele slaapkamer wordt verlicht door een zon die maar niet wil ondergaan. Achter mijn gesloten oogleden is het licht zachtoranje. Terwijl ik in bed lig, denk ik aan warm zand tussen mijn tenen en aan zacht kabbelende golven. Het lichte, fluisterende geluid van mijn paard Concorde terwijl we door hoog zomergras galopperen op een warme zomerdag. Leuke dingen. Kalmerende dingen. Dingen die ervoor moeten zorgen dat ik kan slapen.

Maar het heeft geen zin. Ik kan niet slapen.

Ik geef de middernachtzon de schuld. In deze tijd van het jaar wordt het op Jorvik nooit donker. Zelfs ruim na middernacht wil het licht maar niet weggaan. Mijn moeder kocht verduisterende gordijnen – natuurlijk – maar ze helpen niet veel. Eigenlijk ben ik een beetje opgelucht dat ze de zon niet kan afkopen. Weet je, mijn moeder is het gewend om haar zin te krijgen, en geld helpt daarbij. Als je het woord perfect opzoekt in het woordenboek weet ik